

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *“Ja Kungs neuzceļ māju, tad veltīgi būvē strādnieki, Ja Kungs nesargā pilsētu, tad velti ir nomodā sargi.” (Ps 127,1)*

Mani dārgie mūsu avīzītes lasītāji, esiet mīļi sveicināti!

Dieva Apredzībā esam nodzīvojuši pirmo vasaras mēnesi, kas ir veltīts Jēzus Sirds godināšanai un ir bagāts ar vairākiem Baznīcas lielajiem svētkiem. Daži to ir pavadījuši ar lielām mokām, jo tik bieži bija jādodas uz dievnamu, lai piedalītos šajos svētkos. Salīdzinot ar cilvēku laika notriekšanu tukšās sarunās pa mobilo, vai čatojoties un ložņājot pa dažādām saitēm Facebookā, Youtubē vai Telegramā, mēs pat nepamanām, cik bezjēdzīgi tiek aizvadīts mūsu ikdienas dārgais laiks, kura tik daudziem nepietiek īsai sarunai ar Dievu rīta un vakara lūgšanā. Pie šāšļiem un alus pudelēm kompānijās paiet daudzas stundas, bet svētdienas un svētku dienu baušļa izpildīšanai nav laika. Vasara ir atvaļinājumu laiks daudziem strādājošiem, bet pensionāriem tāds atvaļinājums ir visu gadu. Taču tas neveicina viņu līdzdalību dievkalpojumos ne ziemā, ne vasarā, ja sirdis ir notrulinātas un ir palikušas vienaldzīgas uz Jēzus kluso aicinājumu: “Nāciet pie manis visi, kas strādājat un ciešat grūtības, un es jūs atspirdzināšu!” (Mt 11:28)

Vasaras vidējais mēnesis jūlijs ir ļoti svarīgs dabā, kad nogatavojas zemes augļi. Tāpēc ir būtiski svarīga atbilde no Radītāja uz mūsu lūgšanām par šīgada ražu, jo pērn bija katastrofiski slapja vasara, it sevišķi jūlijs, kad sapuva labība laukos un aizgāja postā raža dārzos. Patreiz visā Eiropā ir uznācis liels karstuma vilnis, sevišķi Francijā, kur jau no karstuma ir miruši pāri pār 300 cilvēku. Diemžēl mūsu zinātnieki nav spējīgi nodrošināt labus un vajadzīgus laika apstākļus, jo viņi nav dabas pavēlnieki, kaut arī par tādiem uzdodas ar saviem daudzajiem eksperimentiem un atomieroču izmēģinājumiem. Atmosfērā ir radīti daudzi caurumi ozona slānī, kas stipri palielina saules iedarbību uz zemes, izraisot klimata pārmaiņas, kad tiek runāts par globālo sasilšanu. Cilvēks ar savu nerēķināšanos ar dabas likumiem sagandē atmosfēru, piesārņo zemi, kas sāk sacelties pret uzurpatoru rasu — cilvēci. Šis process turpinās kopš pirmsdzimtā grēka brīža, kad starp dabu un cilvēku sabruka mīlestības harmonija pēc tam, kad tā sabruka starp Radītāju un radību. Vasarsvētkos mēs lūdzamies, lai Kungs izsūtītu no jauna savu Garu, ka Tas atjaunotu zemes vaigu. Cik ļoti svarīga šodien ir šī lūgšana, lai Dievs atjaunotu cilvēka sakropļoto zemes vaigu, bet cilvēks atcerētos savu lomu un misiju virs zemes, ka viņš ir tikai dabas pārvaldnieks, nevis īstais saimnieks, kas ir Kungs Dievs. Bez mīlestības harmonijas atjaunošanas ar Radītāju nevar pastāvēt patiesa harmonija cilvēkam ar visu radību, kurš ir tās kronis. Mācīsimies saudzēt dabu, to mīlēt un pateikties par to visuma Radītājam.

Dārgie draudzes locekļi! Esam izvilkuši šajā pabargajā ziemā ar apkures granulām, saekonomējot ar nelielu pārpalikumu. Taču patreiz ir svarīgi iegādāties jaunus granulu krājumus nākamajai apkures sezonai, lai mums nevajadzētu salt dievkalpojumu laikā. Tādēļ griežos ar pamudinājumu ziedot pie visiem tiem draudzes locekļiem, kuri vēl nav atsaukušies uz šo lielo vajadzību un nav neko noziedojuši. Ja katrs draudzes loceklis būtu noziedojis savu artavu, tad mums nebūtu problēmu nopirkt vajadzīgo daudzumu granulu, kas nav lētas šogad, jo cenas nav kritušas pēc ziemas sezonas.

Esam saņēmuši Ogres domes finansējumu 3000 Euro sakrālā mantojuma programmas ietvaros, lai varētu saremontēt dievnama sakristiju sienu plaisas, kas ir palikušas pēc kapitālā remonta. Tas prasīs arī papildus finanses no draudzes puses, jo visus remontdarbus dotācijas summa nespēs nosegt.

13.06. mūsu draudzē viesojās un piedalījās Marijas Sirds svētku sv. Misē karmelītu 3. ordeņa laju kopienas Latvijā 12 dalībnieki. Pēc dievkalpojuma viņi vienojās agapē draudzes mājā. Bija jauka atmosfēra un iespēja tuvāk iepazīt šo kopienu, kā arī satikt dažus bijušos Jūrmalas draudžu locekļus, kuri ir šīs kopienas locekļi.

Tradicionāli vasaras laikā draudzēs notiek Kapusvētki. Arī mūsu draudzē 19. jūlijā būs pirmie Kapusvētki Madlienas kapos un 2. augustā lūgsimies Lielvārdes kapos, bet 30. augustā aizlūgsim par mirušajiem Jumpravas kapos. Neaizmirsīsim sakopt savu piederīgo kapu vietas un atbalstīsim ar lūgšanām viņu dvēselītes!

Jūlija pēdējā piektdienā (24.07.) tiek svinēti Lielvārdes pilsētas svētki, kurus jau tradicionāli ievada Ekumeniskais dievkalpojums luterāņu dievnāmā. Aicinu tajā piedalīties arī šogad visiem mūsu skaistās pilsētas labas gribas kristiešiem. Bet jūlija pēdējā svētdienā (26.07.) lūgsimies par visiem šoferiem un pasvētīsim atvestos transporta līdzekļus pēc sv. Mises.

Lai jums visiem svētīgs šis vasaras vidējais mēnesis un laba atpūta miesai, neaizmirstot arī savu dvēseles pestīšanas darbu! Jūsu draudzes gans: *pr. Andris Solims*

Sauciena balss tuksnesī

Agri pavasarī pie mājas lielās liepas pieliku vēl vienu putnu būri, lai mazajiem lidoņiem pietiek vietas ligzdošanai. Visu jūniju bija sadzirdama liela kņada abās mājīnās. Ik pa laikam vēroju un apbrīnoju, kā mazā mušķērāja ģimenes vecāki ik minūti piegādāja jaunajām atvasēm pārtiku, neskatoties uz to, vai lietus līst, vai vējš pūš. Īsi pirms Jāņiem lielais troksnis norimās. Mazie devās savā pirmajā pastāvīgā lidojumā. Kāds labs darbiņš nav veltīgi izdarīts. Esmu

netieši kļuvusi par krustmāti divām putnēnu ģimenēm.

Kādu laiku atpakaļ upes malā pietauvoju vecu peldošu vītola blūķi. Nu tas kalpo pīlēm par piknika vietu. Pīļu mamma ar saviem mazajiem, sasēdušies uz blūķa, tiek stingri pieskatīti un vaktēti, lai mazie pīļuķi varētu laiski sildīties saulītē vasarīgā jūnija pēcpusdienā pēc sātīgām pusdienām un peldes. Blūķis ūdenī ir daudz parocīgāks par upju palisādēm, kas mazam pīlēnam ir kā nepārvarams šķērslis. Pīļu ģimene izliekas nemaz netraucēta, ja arī es ar blīkšķi ielecu uz kārtējo ūdens peldi.

Vasaras saulgrieži ar savu gada garāko dienu un īsāko nakti nosvinēti ar vērienu un bagātīgām tradīcijām. Netrūka ne līgotāju, ne ziedu vainagu, ne veco pagaļu un zaru brangajam ugunskuram. Nevarēja sūdzēties arī par mielasta vai alus trūkumu.

Lielvārdes parks šogad varēja lepoties ar tirdziņu un dzīvo mūziku, pulcējot gan jauno, gan veco paaudzi vienotā dancī līdz pat rīta gaismai. Laika apstākļi arī bija pateicīgi, lai svētki būtu izdevušies.

Jāsaka paldies Dievmāmiņai par tik dāsnām veltēm, kas dotas no viņas dēla Jēzus. Gribas pateikties par katru izdevušos dienu un svētkiem. Gribas ticēt, ka Marija noteikti ar mums visiem ir ne tikai bēdās, bet arī priekos.

Pameklēju internetā, kāda ir Jāņa svētku līdzību ar kristīgajām tradīcijām. Līdz ar kristietību un Svētā Jāņa godināšanu, senais saulgriežu tēls laika gaitā ieguva Jāņa vārdu. Latviešu valodā un kultūrā izveidojās unikāls savienojums, vienojot “Jāņus” ar senām pagāniskām tradīcijām, kas ierasti ir ugunskurs, vainagi un siers. Svētku datums un nosaukums ir tieši saistīts ar kristīgo svēto.

Visiem zināms, ka Jānis Kristītājs, tāpat kā viņa priekštecis Elijs, atteicās no ērtībām un meklēja Dievu vientulībā. Sauciena balss tuksnesī ir kā brīdinājums, lai cilvēki nepaliek vienaldzīgi, bet viens otru ieklausītos.

Šogad Lielvārdes draudzē mazā ticīgo saimīte arī svinēja Svētā Jāņa Kristītāja dzimšanas svētkus gan Vigīlijas Misē, korim skaisti dziedot daudzbalssīgo Mesu un dziedājumus, gan pašā svētku Dienas Misē. Mums ir dota iespēja Svētās Mises laikā izteikt personīgi lūgšanas par savām un citu sāpēm un bēdām. Es ticu, ka lūgšanas kopā ar draudzi nav veltīgas. Tas nav sauciens tuksnesī, kur neviena nav. Draudzes lūgšanas nepazūd klusumā. Draudzes kopīgajai lūgšanai kristietībā ir milzīgs spēks. Pat ja man pašai kādā brīdī trūkst spēka vai vārdu, es tieku stiprināta ar draudzes ticību un aizlūgumu. Tā ir saruna un satikšanās. Mēs visi uzrunājam un satiekam šajās lūgšanās Dievu.

Sarmīte Anna Zoltnere

Slavēts Jēzus Kristus!

Jāņu dienas vakarā mums par tradīciju kļuvus latviešu filmu seanss. Jau kuro reizi noskatījāmies “Rūdolfas mantojumu”. Kad Jānim pavaicāju, par ko šoreiz rakstīsim, viņš atbildēja: “Raksti par nāvi...” Lauļības dzīve ir kā deja trijātā — esam mēs divi un Dievs. Starp mums vienmēr ir trešais. Teikšu atklāti — ne vienmēr man ir viegli dalīties ar vīru. Bieži

gribas vairāk laika sev un ģimenei. Taču es bīstos Dieva, tādēļ neiebilstu pret Jāņa uzmanības apliecinājumiem Visaugstākajam. Ir ļoti grūti nepazaudēt sevi, kad esi saistīts ģimenes saitēm, kad tev ir bērni un mājas darbi. Var pienākt brīdis, kad saproti, ka vairs nepieder sev. Tomēr ir cilvēki, kuri saglabā savu identitāti, neatmetot ticību un neatsakoties no saviem principiem. Un tad ģimenei nākas dalīt uzmanību.

Filmā “Rūdolfas mantojums” galvenais varonis saslimst un pēc tam nomirst pēc peldes aukstā ūdenī, glābjot savu draugu mācītāju. Skatoties šo epizodi, man radās pārdomas. Vai tiešām bija nepieciešams rīkoties tik radikāli? Vai tiešām bija jāatdod visas savas sausās drēbes un pašam jānosalt? Vai tiešām Rūdolfas tajā brīdī neiedomājās par mājās palikušo sievu un bērnu? Bet nē — cilvēks rīkojās saskaņā ar savu pārliecību. Viņam nebija bail mirt. Viņš zināja, ka agri vai vēlāk no nāves tāpat neizbēgsi. Vai šajā situācijā viņš rīkojās egoistiski - gan jā, gan nē. Es uzskatu, ka bija jāpadomā arī par savu drošību, par ģimeni. Tomēr, nav taču lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem. Mana cilvēciskā daba pretstatā dievišķajam plānam; es, protams, kapitulēju.

Tādas ir manas pārdomas par nāvi. No vienas puses - daru visu, lai paildzinātu mūsu kopdzīvi, lai pēc iespējas ilgāk saglabātu šo skaisto laulību. No otras puses - arvien cenšos samierināties ar domu, ka starp mums vienmēr būs šis Visaugstākais trešais. Jo ilgāk dzīvojam, jo vecāki kļūstam, un jo vairāk jūtu, ka manas pozīcijas attiecībā pret vīru un Dieva attiecībām sāk vājināties. Ticīgs vīrs ir liela Dieva dāvana, nenoliedzami, bet tas ir arī liels izaicinājums manam egoismam.

Nav jēgas liekuļot. Dievs zina manas domas. Varu tikai lūgt Viņu padziļināt manu izpratni par īstajām vērtībām un dzīves patieso mērķi — mūžību.

Siltu, saulainu jūliju!

Rita Ķepure

Dieva meklējumi klusumā

Vēlreiz pārskatīju Karlo Kareto grāmatu “Tuksnesis pilsētā”, kurā ir atgādinājums ikvienam:

“Neaizmirsti: tuksnesis nenožīmē cilvēku neesamību, bet gan Dieva klātbūtni.”

Grāmatas autors aicina mūs izveidot tuksnesi savā apkārtnē – dārzā, mājās, darba vietā..., lai kādu mirkli iedziļinātos un patvertos lūgšanā. Tā palīdz mums pieņemt realitāti, kurā dzīvojam: pienākumus, darbu, attiecības, ikdienas steigu, iepirkumu veikšanu, bērnu un mazbērnu uzklauššanu, tāpat kā visu, no kā nevaram atteikties un par ko jādomā. Lūgšanai jānāk no sirds, nevis no prāta.

Grāmata ir lūgšanas ceļvedis nedēļai: Pirmdiena – Dieva klātbūtne; Otrdiena – viss norāda uz Viņu; Trešdiena – Valstība, kurā valda mīlestība; Ceturtdiena – Jūs neizbēgsiet mīlestībai; Piektdiena – realitātes nozīmīgums; Sestdiena – “Nāc, Kungs Jēzu!”; Svētdiena – Jēzus pravietojums.

Dievs mums sūta redzamas zīmes, bet mēs ne vienmēr tās spējam saredzēt un izprast. Ik lietas, ko

redzu, ik skaņa, ko saklausu, ik rīts, kas aust, ik tikšanās liecina par Dieva norādēm, taču, lai tās uztvertu un saprastu to nozīmi, ir jābūt pazemīgam kā bērnam. “Ja jūs neklūsiat kā bērni, jūs Dieva valstībā neieiesiet.” (Mt 18,3)

Dieva klātbūtne, kas nonāk pie mums caur zīmēm, pārvērš dzīves vidi par ideālu svētnīcu, kurā varētu “pielūgt Dievu Garā un patiesībā.” (Jņ 4,24)

Dievs mūs nav gribējis par saviem kaimiņiem. Viņš mūs ir aicinājis būt par Viņa bērniem.

Pateicība par mums atstātajām ceļazīmēm, par baušļiem un Viņa bezgalīgo mīlestību! *Antija Vēvere*

Ābele

Mēs visi ejam vienu ceļu. No bērības, cauri jaunības viesuļiem uz savām mājām. Kādam šis ceļš ir vieglāks, kādam smagāks, daudziem mājas ir bijušas tikai bērībā un visu atlikušo mūžu kaut kur dziļi sirdī gruzd zaudējuma sajūta.

Ar laiku saprotam - nolikto ceļu ejot, visu laiku kaut ko zaudējam, atdodam, uzdāvinām, tomēr arī saņemam. Reizēm šķiet - Dieva roka notikumus un apstākļus saveido tā, ka izsapņotais it kā pats no sevis iekrīt rokās.

Man ilgi nebija savu māju. Ar vecākiem dzīvojām divistabu dzīvoklī pirmajā stāvā. Māja, kurā dzīvoja vēl trīs skolotāju ģimenes, bija bez pamatiem. Pirms 1940. gada tā bija turīgu saimnieku mājvieta. Viņus izsūtīja – visu ģimeni. Māju atvilka un nostiprināja netālu no Vārkavas vidusskolas vecās muižas parka malā.

Vairs neatceros, kad tas bija, laikam mācījos vidusskolas pēdējās klasēs, kad sastapu kādu sievieti, kura stāvēja pie mūsu mājas to vērodama. “Kas tagad dzīvo šajā mājā?” viņa jautāja, ieraugot mani. Izdzirdējusi manu atbildi, ka tie ir skolotāji, viņa klusi noteica: “Lai dzīvo!”, pagriezās, aizgāja, nokārtu galvu raudot.

Dzīvojām gan, tikai nebija viegla tā dzīvošana. Ērtību nebija nekādu. Ūdeni ar spaiņiem stiepām no 300 metriem tālās akas vai upes. Grīda bija ledus auksta un ziemas naktīs virtuvē spaiņos sasala ūdens. Nebija malkas, ar ko kurināt, ģērbām mugurā ne tikai siltos džemperus, bet arī mēteļus un vaļenkus, kurus bija taisījis vecaistēvs no savu aitu vilnas. Tie mūs glāba no nosalšanas. Pēckara 50-tie gadi bija skarbi laiki. Nupat bija pēdējā cilvēku deportācija uz Sibīriju un nekad nevarēja zināt, vai naktī neatbrauks pakaļ, lai sodītu par kāda murgaina likuma pārkāpšanu. Arī vietējais ziņotājs nesnauda, bet slapstījās gar logiem. Čakls draņķis bija.

Reiz tēvs skolas parkā bija salasījis sausos, kritušos koku zarus, lai varētu vismaz mazliet sasildīties. Es tanī laikā slimoju ar plaušu karsoni, cīnījies par dzīvību aukstajās telpās. Ar salasītajiem zariem vecāki kaut cik sakurināja dzīvokli, bet čēkas redzīgā acs bija visu noskatījusies un ziņojusi, kur vajag. Tā tēvs tad, kad jau bija kļuvis par skolas direktoru, arhīva dokumentos atrada toreizējā direktora Tarasova pavēli, ka Vilmanim jānoliek

atpakaļ skolas parkā nozagtie žagari. Bailes un nespēja uzticēties Dievam cilvēkus padara nelogiskus, spējīgus uz pilnīgi absurdiem lēmumiem.

Vecāku dzīvoklī manā gulvietā bija dīvēniņš ar salauztām atsperēm un blakus liela istabas puķe monstera. Tā bija izaugusi tik liela, vai arī es biju tik maza, ka, sēžot uz grīdas zem tās platajām lapām un nokarenajām gaisa saknēm, jutos kā Āfrikas mūžamežā. Man bija jāaplej un jāslauka putekļi no lapām. Lielajam augam pie mums patika. Tas auga griezdamies, dzina garas gaisa saknes, diedzēja leknas lapas un reiz pat uzziedēja ar skaistu, smaržīgu ziedu. Reizēm no platajām lapām tecēja sulas pilieni. Kad pirmo reizi to ieraudzīju, nospriedu, ka monstera raud. Nekas labāks man neienāca prātā, kā raudāt līdzī. Sēdēju uz grīdas, slaucīju puķei asaras un kauca aizgūtnēm, līdz mūs ieraudzīja māte. Sekoja teiciens: “Ko tas bērns atkal sadomājies!” Tad es uzzināju, ka mana draudzene vienmēr raud pret lietu. Atceros, cik mulķīgi es jutos, kad visi garšīgi smējās.

Nebija viegli, tomēr tās bija manas mājas. Skolotājiem ar mana tēva gādību uzcēla jaunu māju ar centrālo apkuri, karsto ūdeni, balkonu ar skatu uz gleznaino Dubnas līkumu, kur pavasara vakaros reibinoši smaržojošos ievu krūmos lakstīgalas vērpa savus treļļus, bet visam pāri tumšajās debesīs tāls un kluss zaigoja Piena Ceļš.

Tomēr, atbraukusi no Rīgas brīvdienās, vienmēr gāju uz veco māju. Šķita, ka tā gaida, kad atvērsu durvis, ienākšu un teikšu: “Esmu mājās!”

Māja vēl arvien ir turpat; bez pamatiem, ar vairs neatveramām durvīm, sašķiebusies uz vienu sānu kā artrozes saliekts cilvēks... Tukša.

Veiklajam darbonim, kas 90-tajos gados to privatizēja, māja izrādījās nevajadzīga. Par saviem sertifikātiem gribēju privatizēt es. Man atteica.

Tikai Dievs neaizmirs manu sapni, apstākļi sakrita tā, ka varējām ar dēlu iegādāties savu māju, kuru tagad kopju un loloju. Mums ir pļavas, dārzs un ābeles, piemājas krūmājs, kas izaudzis par egļu mežu un baltu bērzu birztalu.

Ceru, ka manam dēlam vienmēr būs māja, kur atgriezties ar vārdiem “Home, Sweet Home”.

Bet man vairs nav jāstiep spaiņi, jo pie pašas mājas ir aka ar avota ūdeni, pie tās – veca ābele, balto dzidro šķirne.

Tanī pirmajā vasarā, kad dzīvoju savā mājā un no rītiem kafiju dzēru ābeles ēnā sēdot, radās dzejolis:

Pie akas

Es gribu būt tā ābele pie akas;
tai ābelei uz saknēm ūdeni kāds vienmēr lej.

No mīkstiem pēļiem iztramdīts
gar stumbru kakis savu sānu glauž.
Tās ēnā elsdams suns guļ noskrējies.
Kad bula laiks kā pirtsakmens
pār mūsu nokārtajām galvām kvēl,
ir aka acu priekšā un tā zina –
būs - ir dvēsele,
ir saknes atdzersies.
Es gribu būt tā ābele pie akas.

Rita Bobkova

Jūlija mēneša dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana
un adorācija;

10:20 – Rožukroņa
lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās,

ceturtdienās, piektdienās

un sestdienās: sv. Mise

pl. 19:00.

Pr. Andra Solima Priesterības 35
gadu un Dzimšanas dienas
apsveikuma klišēris (7.06.2026.)

2.07. — mēneša pirmā ceturtdiena: pl. 18:00 —
Svētā stunda; pl. 19:00 — sv. Mise par visiem
dzīvajiem draudzes locekļiem.

3.07. — mēneša pirmās piektdienas dievkalpojums
Jēzus Sirds godam pēc sv. Mises pl. 19:00.

5.07. — mēneša pirmā svētdiena: pl. 11:00 sv.
Mise, dievkalpojums Jēzus Sirds godam un
euharistiskā procesija.

*Sakarā ar priesteru rekolekcijām dievkalpojumi
nenotiks 6.-9.07.*

12. jūlijā — pl. 11:00 — sv. Mise ar Kristības
sakramentu un Pirmo Sv. Komūniju.

22.07. — sv. Marijas Magdalēnas svētkos:
pl. 19:00 — sv. Mise.

24.07. — pl. 16:30 - sv. Mise.
Lielvārdes pilsētas svētku **Ekumeniskais
dievkalpojums** luterāņu baznīcā pl. 18:00.
Visi ir mīļi aicināti!

25.07. — sv. Apustuļa Jēkaba un sv. Kristofera
svētkos: pl. 11:00 - sv. Mise par visiem ceļiniekiem.

26.07. — pl. 11:00 — sv. Mise par visiem šoferiem,
pēc kuras tiks pasvētītas automašīnas, motocikli,
velosipēdi un citi transporta līdzekļi un tiks dota
svētība šoferiem. Lūgsimies arī par visiem
vecākiem un vecvecākiem sv. Joahima un Annas,
Jaunavas Marijas vecāku piemiņas dienā.

//////////

Kapusvētku kārtība:

19.07. — **Kapusvētki Madlienas kapos:**
15:00 — sv. Mise un Vesperes kapličā, kam sekos
Procesija par mirušajiem kapsētā.

2.08. — **Lielvārdes katoļu kapos:**
pl. 10:30 — Jēzus Sirds dievkalpojums baznīcā;
pl. 11:00 sv. Mise kapsētā (stipra lietus gadījumā
— baznīcā), pl. 13:00 Vesperes un
Procesija par mirušajiem kapsētā.

30.08. — **Jumpravas kapos:**
pl. 15:00 sv. Mise un Vesperes kapličā, kam sekos
Procesija par mirušajiem kapsētā.

7.06.2026. Procesija ar 4
evanģēlijiem

Koristi

Karmelītu 3. ordeņa kopienas
agape Lielvārdē 13.06.2026.

Apsveicam Dzimšanas dienā:

Regīnu Salīti (2.07.), Adrianu
Chartano Hernandez (4.07.),
Annu Brezčedu (7.07.),
Genovefu Porieti (12.07.),
Zinaidu Kuzmani un Aini
Brokānu (16.07.), Annu
Varlamovu (17.07.), Gabrieli
Chartano un Francisku
Liekniņu (19.07.), Mariju Pelsi
(26.07.) un Bronislavu Ločmeli (94 g.) (26.07.) u.c.

Vārda dienā:

visus Pēterus, Pāvilus, Jēkabus, Kristoferus,
Marijas Magdalēnas un Annas.

**Dārgie draudzes locekļi! Izsaku sirsnīgu pateicību
visiem, kuri pērn ir ziedojuši dievnama uzturēšanai
un apkures granulu iegādei! Tagad ir steidzami
jāsavāc vajadzīgo summu apkures granulu
iepirkšanai priekš dievnama un draudzes mājas (17
paletes). Tādēļ ļoti lūdzu turpināt ziedot šajās
vajadzībās!**

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija**
FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Pazemīgi lūdzam ziedot dievnama uzturēšanai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

